

~ 1

PODUL RĂMĂSESE ÎNCUIAT până a doua zi după moartea bunicii mele. În acele clipe îngrozitoare, găsisem cheia și-l descuiasem ca să caut rochia ei de mireasă, fiindcă-mi trecuse prin minte nebuneasca idee că trebuia înmormântată în ea. Făcusem un pas înăuntru, după care mă întorsesem și ieșisem, lăsând ușa descuiată în urma mea.

Acum, după doi ani, am deschis din nou ușa aceea. Balamalele au scârțâit amenințător, de parc-ar fi fost miezul nopții de Halloween, și nu o însorită dimineață de miercuri de la sfârșitul lui mai. Când am trecut pragul, scândurile late ale dușumelei au început să protesteze sub tălpile mele. Pretutindeni în jurul meu erau contururi întunecate și un foarte slab miros de mucegai: iz de lucruri vechi, de mult uitate.

Cu decenii în urmă, casei Stackhouse îi fusese adăugat cel de-al doilea nivel, iar acesta fusese împărțit în dormitoare; însă după ce generația cea mai numeroasă de Stackhouse își micșorase efectivul, o treime din acest spațiu fusese destinat deopotrivă. De când venisem împreună cu Jason să locuim cu bunicii, după moartea părinților noștri, ușa podului rămăsese încuiată. Buni nu voia să curețe după noi, în cazul în care ne-ar fi trecut prin cap că podul era un loc grozav de joacă.

Acum eram stăpâna casei, iar cheia stătea atârnată de o panglică la gâtul meu. Nu mai existau decât trei descendenți ai neamului Stackhouse: Jason, eu și fiul răposatei mele verișoare Hadley, un băiețel pe nume Hunter.

Am băjbăit cu mâna prin penumbră ca să găsesc lanțul suspendat, l-am prins și am tras. Becul din tavan și-a împrăștiat lumina peste vechiturile de familie strânse acolo de decenii.

Vărul Claude și străunchiul Dermot au intrat în urma mea. Dermot a expirat atât de zgomotos, încât s-a auzit aproape ca un sforăit. Claude era întunecat la față. Eram convinsă că regreta faptul că se oferise să mă ajute să fac curat în pod. Dar n-aveam de gând să-l las să-mi scape, mai ales că însemna încă un mascul apt și disponibil care să mă ajute. Deocamdată, Dermot mergea oriunde mergea și Claude, așa că aveam doi inși dintr-un foc. Nu puteam să anticipez cât va dăinui această situație. Dintr-odată, mi-am dat seama că foarte curând avea să fie prea cald ca să zăbovim în încăperea de sus. Aparatul de aer condiționat pe care prietena mea Amelia îl instalase într-unul dintre dormitoare

facea ca în spațiile de locuit să fie o temperatură suportabilă, dar evident că nu risipiserăm banii punând unul și în pod.

— Cum ar trebui să procedăm? s-a interesat Dermot. Era blond, în timp ce Claude era brunet: arătau ca două superbe suporturi verticale pentru cărți. Îl întrebasem odată pe Claude ce vârstă are, ca să aflu că nu avea decât o foarte vagă idee. Zănele nu socotesc timpul ca noi, însă oricum Claude era cu cel puțin un secol mai bătrân decât mine. Era puști pe lângă Dermot, străunchiul meu fiind de părere că era cu vreo șapte sute de ani mai mare decât mine. Dar nici un rid pe fețele lor, nici un fir de păr cărunt, nici un semn de ofilire la vreunul dintre ei.

Din moment ce aveau mult mai mult sânge de zână decât mine — eu nu aveam decât a opta parte —, păream să avem cu toții aceeași vârstă, aproape de treizeci. Dar asta urma să se schimbe peste câțiva ani. Eu aveam să par mai bătrână decât străbunul meu. Cu toate că Dermot semăna mult cu fratele meu, Jason, îmi dădusem seama cu două zile în urmă că Jason avea riduri la colțurile ochilor. Dermot poate că nu va arăta niciodată un astfel de semn al îmbătrânirii.

Revenind în prezent, i-am răspuns:

— Propun să ducem lucrurile jos, în living. E mult mai multă lumină acolo: ne-ar fi mai ușor să vedem ce merită păstrat și ce nu. Dacă scoatem tot din pod, o să pot să fac curat după ce plecați voi la muncă.

Vărul meu Claude era proprietarul unui club de striptease din Monroe și se ducea acolo în fiecare

zi, iar Dermot mergea peste tot după Claude. Ca de fiecare dată...

— Avem doar trei ore la dispoziție, a precizat Claude.

— Hai să trecem la treabă, am zis, cu un zâmbet strălucitor și vesel. Expresia prin care arătam că mi-am revenit.

După vreo oră, gândeam altfel, însă era prea târziu să mai dau înapoi de la muncă. (Iar faptul că-i vedeam pe Claude și pe Dermot la bustul gol făcea ca munca să devină mult mai interesantă.) Familia mea locuia în casa aceasta încă de când exista numele de Stackhouse în parohia Renard. Și asta însemna de mai bine de o sută cincizeci de ani. Adunaserăm ceva lucruri.

Livingul începu să se umple în mare viteză. Erau acolo cutii pline de cărți, cufere ticsite de veșminte, mobilier, vase. Familia Stackhouse nu fusese niciodată bogată și, după toate aparențele, ai mei consideraseră că oricărui lucru i se putea găsi o utilitate, oricât ar fi fost de uzat sau de stricat, dacă-l păstram suficient de mult timp. Până și cele două rude ale mele au simțit nevoia unei pauze după ce au urnit un birou din lemn, incredibil de greu, și l-au coborât pe scara îngustă. Ne-am așezat cu toții pe veranda din față. Băieții, pe balustradă, iar eu m-am trântit în balansoar.

— Am putea să strângem totul grămadă în curtea din spate și să-i dăm foc, a propus Claude. Și nu glumea. Claude avea un simț al umorului bizar, în cel mai bun caz, și inexistent în restul timpului.

— Nu! am exclamat, încercând ca vocea să nu-mi sune atât de iritată pe cât mă simțeam. Știu că lucrurile astea nu sunt de valoare, dar dacă alți Stackhouse au fost de părere că merită păstrate acolo, sus, le datorez cel puțin politețea de a mă uita la fiecare dintre ele.

— Dragă strănepoată, m-a contrazis Dermot, mă tem că, de fapt, Claude are dreptate. Să afirmi că deșeurile acestea „nu sunt de valoare” e o dovadă de gentilețe din partea ta.

Imediat cum îl auzai vorbind pe Dermot, îți dădeai seama că asemănarea lui cu Jason era strict de suprafață. Le-am aruncat o căutătură furioasă.

— Sigur că pentru voi doi cele mai multe dintre ele sunt gunoarie, însă pentru oameni ar putea să aibă o oarecare valoare, am zis. Aș putea să sun la teatrul din Shreveport, să văd dacă le-ar fi de folos o parte din haine sau din mobilă.

— Asta ne-ar scăpa de unele lucruri, a replicat Claude, ridicând din umeri. Dar cea mai mare parte din veșminte n-ar fi de folos nici drept cărpe de șters praful.

Scoserasem câteva cutii și pe verandă, când livingul începuse să fie de necirculat, iar acum el împungea cu degetele de la picioare într-una dintre ele. Pe etichetă scria că înăuntru se aflau perdele, însă nu puteam decât să ghicesc cum arătaseră ele la origine.

— Ai dreptate, am recunoscut.

Am împins-o la rîndul meu cu piciorul, nu foarte energic, făcând-o să se legene timp de un minut. Dermot s-a dus în casă, de unde s-a întors cu un pahar de ceai cu aromă de piersici și multă

gheață. Mi l-a întins fără să scoată o vorbă. I-am mulțumit și m-am uitat fix, necăjită, la toate vechiturile atât de prețuite odinioară de cineva.

— Bine, am zis apoi, înclinându-mă în fața rațiunii, o să facem și o grămadă pentru foc. În spate, unde de obicei ard frunzele?

Dermot și Claude m-au privit chiorâș.

— OK, e bine și aici, pe pietriș, am cedat eu.

De curând, aleea pe care intram cu mașina fusese acoperită din nou cu pietriș, și la fel se întâmplase și cu spațiul pentru parcare din fața casei, delimitat de bârne de lemn.

Până să se ducă Dermot și Claude la duș și apoi să se schimbe pentru muncă, în parcare se afla deja o movilă mare de lucruri nefolositoare, pregătite să li se dea foc. Femeile din familia Stackhouse își făcuseră provizii de cearșafuri și cuverturi, majoritatea aflându-se acum în aceeași stare de degradare ca și perdelele. Spre profundul meu regret, multe cărți erau mucegăite și roase de șoareci. Oftând, le-am adăugat la morman, cu toate că simpla idee de a arde cărți îmi făcea rău. În schimb, mobila spartă, umbrelele putrede, preșurile pătate, vechea valiză de piele cu găuri mari... nimeni nu putea să mai aibă vreodată nevoie de așa ceva.

Fotografiile pe care le descoperiserăm — înrămate, în albume sau desperecheate — le adunaserăm în living, într-o cutie. Într-o alta, am sortat documentele. Am mai găsit și câteva păpuși vechi. Știam de la televizor că unii oameni colecționau păpuși, și poate că și acestea valorau ceva. Mai erau și câteva vechi arme de foc, precum și o spadă.

Unde erau cei de la Antiques Roadshow¹ când aveai nevoie de ei?

Mai târziu, în aceeași seară la Merlotte's, i-am povestit șefului meu, Sam, ce făcusem peste zi. Sam, un bărbat îndesat, care în realitate avea o forță imensă, ștergea sticlele de praf în spatele barului. Nu eram prea aglomerati în acea seară. De fapt, afacerea nu mersese bine în ultimele câteva săptămâni. Nu știu dacă prăbușirea se datora închiderii combinatului de prelucrare a cărniilor de pasăre sau era provocată de obiecțiile unora privitoare la faptul că Sam e teriantrop. (Cei cu dublă-natură încercaseră să imite tranziția încununată de succes a vampirilor, însă nu le reușise la fel de bine.) Și mai apăruse și un bar nou, Vic's Redneck Roadhouse, la vreo zece mile spre vest, lângă autostrada interstatală. Auzisem că la Redneck Roadhouse se țineau tot felul de concursuri de tricouri ude, competiții de ping-pong cu bere, plus o promoție intitulată „Hai cu seara Bubba” — rahaturi de-astea.

Rahaturi populare. Rahaturi menite să atragă clientelă.

Oricare ar fi fost motivele, eu și Sam aveam vreme să discutăm despre poduri și vechituri.

— E în Shreveport un magazin numit Splendide, m-a informat Sam. Ambii proprietari sunt evaluatori. Ai putea să-i suni.

— De unde știi?

¹ Serial de televiziune britanic, în care experți în antichități colindă prin Marea Britanie și uneori și prin alte țări, evaluând obiectele vechi deținute de localnici.

Mă rog, nu fusese tocmai o dovadă de tact din partea mea.

— Ei bine, mai știi și eu câteva lucruri în afară de servitul la bar, a replicat Sam, privindu-mă pieziș.

Trebuia să umplu o halbă cu bere pentru una dintre mesele mele. Când m-am întors, i-am zis:

— Normal că știi tot felul de chestii. Doar că nu aveam idee că te pricepi și la antichități.

— Eu, nu. Jannalynn se pricepe. Splendide e magazinul ei preferat.

Am clipit, străduindu-mă să nu-mi arăt descumpănirea. Jannalynn Hopper, care deja umbla cu Sam de câteva săptămâni, era atât de feroce, încât fusese numită executorul haitei Dinte Lung... cu toate că nu avea decât douăzeci și unu de ani și statura unui elev de-a șaptea. Îmi venea greu să mi-o imaginez pe Jannalynn restaurând o ramă autentică de tablou sau planificându-și amplasarea unui bufet de pe vremea plantațiilor în casa ei din Shreveport. (Dacă stau să mă gândesc, habar n-am unde locuiește. Oare Jannalynn avea, într-adevăr, o casă?)

— Așa ceva sigur că n-aș fi ghicit, i-am zis, silindu-mă să-i zâmbesc lui Sam.

După părerea mea personală, Jannalynn nu era îndeajuns de bună pentru Sam.

Evident, am păstrat acest gând doar pentru mine. Să nu-i critici pe alții, să nu arunci cu piatra, nu? Doar umblam cu un vampir al cărui răboj de ucideri sigur îl surclasa pe-al lui Jannalynn, din moment ce Eric avea peste o mie de ani. Într-unul dintre acele momente cumplite prin care treci

câteodată, mi-am dat seama că toți cei cu care umblasem — cu toate că, recunosc, lista era destul de scurtă — fuseseră ucigași.

Și eu la fel.

Am fost nevoită să-mi alung în grabă astfel de gânduri, altfel rămâneam într-o dispoziție melancolică toată seara.

— Ai cumva vreun nume și un număr de telefon de la magazinul acela? m-am interesat.

Speram că negustorii de antichități erau dispuși să dea o fugă până în Bon Temps. În caz contrar, trebuia să închiriez o camionetă U-Haul ca să transport tot ce găsisem în Shreveport.

— Mda, am în birou, mi-a confirmat Sam. Vorbisem cu Brenda, jumătatea feminină a asociaților, că aș vrea să-i cumpăr lui Jannalynn ceva special de ziua ei. Va fi în curând. Brenda — Brenda Hesterman — m-a sunat azi-dimineață, să-mi spună că are câteva obiecte pentru mine, să le văd.

— N-am putea să trecem mâine pe la ea? i-am propus. Am lucrurile clae peste grămadă în living, și altele afară, pe veranda din față, iar vremea bună n-o să țină la nesfârșit.

— Oare n-ar vrea și Jason câteva din ele? m-a întrebat Sam, prudent. Zic și eu așa, chestii de familie.

— Și-a luat o măsuță, acum vreo lună, am zis. Dar cred c-ar fi cazul să-l întreb.

Am stat să mă gândesc puțin. Casa, cu tot ce conținea, îmi aparținea, din moment ce mi-o lăsase Buni. Hmmm... Ei bine, să începem cu începutul.